

Biblioteka
ČAROBNA KNJIGA

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Tessa Gratton
“Blood Magic”

Text copyright © 2011 by Tessa Gratton; This translation published
by arrangement with Random House Children’s Books, a division of
Random House, Inc.

Copyright © 2011 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-171-9

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se re-
produkovati, umnožavati, preštampavati niti u bilo kojoj drugoj formi
i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja
izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema
odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2011.

Tesa Graton

MAGIJA KRVI

Prevela
Vera Krmpot

**Čarobna
knjiga**

Stoga, uzet je plod zemlje, iskidanog mesa. Stoga je njemu dato da istrajava, a da trune. To je načelo iskvarenosti, smrt onoga što jeste, rođenje onoga što treba da bude. Ti si vino.

Ričard Selcer, *Smrtonosne lekcije*

JEDAN

Ja sam Džozefina Darli, i nameravam da živim zauvek.

DVA

SILA

Nije moguće znati ko si zapravo sve dok ne provedeš neko vreme sam na groblju.

Nadgrobni kamen pod mojim leđima je bio hladan, pritiskao je tanku majicu kratkih rukava na znoj koji mi je klizio niz kožu. Suton je uklonio senke sa groblja, čineći da ono deluje kao da je negde između: ni dan ni noć, već jedan sivi, suzni trenutak. Sedela sam podvijenih nogu, držeći knjigu na krilu. Ispod mene je kržljava trava krila grobove mojih roditelja.

Obrisala sam zemlju sa knjige. Bila je veličine meko ukoričenih romana, tako mala i naizgled nevažna između mojih dlanova. Korice od kože boje mahagonija bile su meke i pohabane od dugogodišnje upotrebe; u uglovima, boja je izbledela. Stranice su nekada bile pozlaćene, ali i to je nestalo. Otvarajući knjigu uz zvuke krckanja, ponovo sam pročitala posvetu, šapućući sama sebi ne bih li je učinila stvarnijom.

*Zabeleške o transformaciji i transcendenciji
Oh, da će se i ovo, i kost i meso otopiti, rastopiti,
i nestati u vidu rose. – Šekspir*

To je bio jedan od tatinih omiljenih citata. Iz *Hamleta*. Tata ga je izgovarao uvek kada bi Ris ili ja izjurili iz sobe dureći se. Govorio je da mi nemamo na šta da se žalimo u poređenju sa danskim princom. Setila sam se kako bi njegove plave oči začkiljile prema meni preko okvira naočara.

Knjiga je stigla poštom tog popodneva, umotana u smeđi papir, bez povratne adrese. DRUSILA KENIKOT, pisalo je običnim štampanim slovima, kao kod sudskog poziva. U uglu se nalazilo šest poštanskih markica. Paket je mirisao na krv.

Ta specifična aroma zardalog novčića zastala mi je u grlu, budeći uspomene. Zatvorila sam oči i ugledala mlaz krvi raspršen po polici s knjigama.

Kada sam ponovo otvorila oči, i dalje sam bila sama na groblju.

S unutrašnje strane prednjih korica stajala je poruka ispisana na debelom listu papira ispresavijanom na trećinu.

Sila, tako je počinjalo. Zadrhtala bih svaki put kada bih ugledala svoje ime ispisano starim kitnjastim rukopisom. Slovo *s* pružalo se kao spirala u beskraj.

Sila,
Dvoj gubitak, dete, osećam kao sopstveni. Dvoj
oca sam poznavao skoro ceo njegov život, i on je
bio izuzetno drag prijatelj. Žao mi je što ne mogu
da prisustvujem memorijalnom skupu; veruj da
njegovom životu odajem počast i da oplakujem
njegovu smrt.

Ako postoji i najmanja uteha, nadam se da je to ovo. Ovde u ovoj knjizi se nalaze tajne koje je usavršio. Decenije istraživanja, znanje celog jednog ljudskog života. On je bio neverovatno nadareni mađioničar i iscelitelj; i bio je ponosan na tebe, na tvoju snagu. Znam da bi on želeo da ti sada imaš ovu arhivu njegovog rada.

Moje najsvetlije nade neka budu s tobom i tvojim bratom.

Bilo je potpisano samo sa *Đakon*. Ni prezimena ni kontakta.

Začuse se vrane, prhnuvši između nadgrobnihi ploča u daljini. Njihov crni oblak sekao je vazduh mlataranjem krila i hrapavim kliktanjem. Posmatrala sam ih na sivom nebu dok su letele na zapad, prema mojoj kući. Verovatno zato da bi maltretirale čavke na javoru u dvorištu ispred kuće.

Vetar prilepi moju kratku kosu na obraz i ja je vratih rukom. Pitala sam se ko je ovaj *Đakon*. Tvrдио je da je prijatelj moga oca, ali ja nikada nisam čula za njega. I zašto bi on izrekao tako neverovatne, smešne stvari: da je moj otac bio mađioničar i iscelitelj, kada je on prosto bio profesor latinskog u srednjoj školi. Ali, uprkos tome, ja sam znala, bez sumnje, da držim knjigu koju je napisao moj tata: prepoznala sam njegov lep, delikatan rukopis s majušnim krivinama na svakom velikom slovu L i njegova savršeno zaokružena slova R. On je prezirao kucanje na mašini i neprekidno je naglašavao Risu i meni koliko je važno da nam rukopis bude čitak. Ris je napravio kompromis tako što je sve pisao štampanim slovima, ali ja sam bila previše zaljubljena u divlji, iskrivljeni švrakopis da bih brinula da li je čitak ili ne.

Bez obzira na to odakle je došla, ovo je bila tatina knjiga.

Dok sam je listala, videla sam da se na svakoj stranici nalaze redovi savršenog rukopisa i dijagrama preciznih poput paukove mreže. Na dijagramima su bili krugovi u okviru krugova, grčka slova ili čudni piktogrami i rune. Bilo je tu i trouglova, i oktagonskih oblika, petouglova, kvadrata i zvezdi sa sedam krakova. Tata je načinio jedva vidljive zabeležke na ivicama stranica, ispisao je opisne pasuse na latinskom i sačinio spiskove sastojaka.

U spiskovima je dominirala so i poznate stvari kao što su đumbir, vosak, nokti, ogledala, kokoške kandže, mačji zubi i šarene mašne. Ali bilo je tu i reči za koje nisam znala, na primer *karmot* i *agrimonija* i *trnovi narda*.

I krv. Svaka lista uključivala je kap krvi.

Bilo je tu magičnih čini. Za pronalazak izgubljenih stvari, blagosiljanje novorođenčadi i uklanjanje kletvi. Za zaštitu od zla. Za mogućnost vida na veliku daljinu. Predviđanje budućnosti. Za izlečenje svake vrste bolesti i rana.

Listala sam knjigu, probuđenog srca i zbog čuđenja i od straha. Mogla sam takođe da osetim i uzbuđenje, kao neki elektricitet u grlu. Da li je ovo stvarno? Tata nije bio od onih koji se bave nekim pažljivo smišljenim šalama i bio je nešto sasvim suprotno od sanjara, uprkos tome što je voleo stare knjige i priče o herojima.

Mora da postoje neke čini koje bih mogla da isprobam. Da proverim. Da vidim.

Dok sam razmišljala o tome, neki miris mi se opet prikrađao uz grlo, držeći se grčevito mojih sinusa, vukući se kao lepljivi dim niz moj jednjak.

Podigla sam knjigu do nosa i udahnula duboko. I učini mi se da mogu da ga namirišem u ovoj knjizi. Moga tatu. Ne svu onu krv koja mu je natopila košulju i tepih ispod njegovog tela, već mešavinu cigareta i sapuna, kao kada bi svakoga jutra nakon tuširanja ispušio jednu na brzinu na terasi. Ispustila sam knjigu u krilo i zatvorila oči

sve dok tata nije bio upravo tu, sa mnom, sedeo ispred mene, jednom rukom dodirujući moje desno koleno.

Kada sam bila mala, on bi dolazio u moju sobu baš pre nego što se gase svetla i dodirivao bi moje koleno utonuvši u krevet. Gravitacija bi me vukla sve bliže i bliže i na kraju bih mogla da stavim glavu na njegovo rame ili da mu se popnem u krilo dok mi je pričao sažete verzije književnih klasika. Moji omiljene priče bile su *Frankenštajn* i *Dvanaesta noć* i njih bih tražila opet i opet.

Još jedna vrana zagaka na groblju, usamljenik koji leti za svojim rođacima.

Podigla sam knjigu obema rukama i pustila je da se otvori gde god ona hoće. Kada su šuštave stranice odabrale, spustila sam pogled na čini: *Oživljavanje*.

Doneti život. Oprezno upotrebljavati kada je telo inficirano ili odumrlo. Ili upotrebiti da bi cveće ostalo snažno.

Dijagram je predstavljao spiralu unutar kruga koja se prema centru sužavala kao zmija. Trebali su mi samo so, krv i dah. Lako.

Štapom nacrtah kružnicu u grobljanskoj prašini, a iz najlonske kese u kojoj su se nalazili već spremni sastojci doneti iz moje kuhinje izvadila sam kutiju košer soli. Kristali su se sjajili među tankim vlatima trave dok sam ih posipala u obliku kruga. *Stavite objekat u centar kruga*, napisao je tata.

Grickala sam donju usnu. Nisam imala nikoga ko je posećen niti odumrlog tkiva. A bila je već pozna jesen da bi bilo cveća.

Ali, gužvica uvelog lišća skupila se pri dnu nadgrobnog spomenika preko puta, pa sam ustala i zagrabila jedan list. Vrativši se na svoje mesto, nežno sam postavila naborani javorov list u sredinu kruga. Ivice lista bile su crne i izuvijane, ali sam još uvek mogla da vidim crvene linije kao vene. Okolno drveće još uvek nije gubilo mnogo lišća, tako da je ovaj list verovatno preostao od prošle zime. Dugo se kiselio ovde na groblju.

Sada je na red došao teži deo. Iz džepa farmerica iskopala sam nožić na preklapanje i izvukla oštricu. Držeći vrh noža na svom levom palcu, zastala sam.

Stomak mi se okrenuo od pomisli koliko će to da boli. Šta ako je ova knjiga čini jedna velika šala? Jesam li ja luda što uopšte pokušavam? Sve ovo je nemoguće. Magija ne može stvarno postojati.

Ali knjiga je napisana tatinim rukopisom, a on *nikada* nije bio takav tip čoveka. I, on nije bio blesav – šta god drugi rekli. Tata je verovao u ovo, u suprotnom ne bi gubio vreme na to. A ja sam verovala u tatu. Morala sam.

Kako kod okrenete, to je samo kap krvi.

Pritisla sam nož u svoju kožu rasecajući je, ali ne sasvim. Celo telo mi je zadrhtalo. Uskoro ću saznati je li magija stvarna. Na jeziku sam osećala mešavinu oduševljenja i užasa.

Zasekla sam duboko.

Prigušeni krik ote mi se kroz čvrsto stisnute usne kada se krv, tamna kao nafta, pokazala na mojoj koži. Ispružila sam ruku zureći u mlaz krvi koji se lio niz moj palac. Bol se javila u vidu nekog tupog probadanja celom dužinom ruke, smestivši se, na kraju, neudobno u samom ramenu pre nego što je nestala. Ruka mi je drhtala i više nisam bila uplašena.

Hitro, pustila sam jednu, dve, tri kapi krvi da padnu na list. Skupile su se u sredini kao u barici. Nagnula sam se unapred, zureći u krv kao da ona može da me pogleda u oči. Mislila sam na tatu, na to koliko mi nedostaje. Bilo mi je potrebno da ovo bude stvarno.

„*Ago vita iterum*”, polako sam prošaputala, puštajući da moj dah dotakne list i uzdrma baricu krvi.

Ništa se nije dogodilo. Vetar ponovo prođe kroz moju kosu i ja skupih šake oko lista da ga zaštitim. Virila sam misleći da je moj izgovor latinskog možda loš. Stiskajući povređeni palac, pustila sam još krvi da se skupi i padne na tlo. Ponovila sam reči.

List zadrhta od moga daha i ivice se odmotaše kao latice na fotografiji koja pokazuje vremenske cikluse. Crveno obojen središnji deo raširio se do ivica pretvarajući se u bogatu svetlozelenu boju. List je ležao na istom mestu u krugu, gladak i svež kao da je sad ubran.

Neki hrapav zvuk u travi privuče moju pažnju.

Neki mladić me je posmatrao široko raširenih očiju.